

МОТИВИ

към ПРИСЪДА № 20 от 19.09.2023 година
по НОХД № 400/2023 година на Районен съд – Свиленград

С Обвинителен акт (ОА) по Досъдебно производство (ДП) № 464/2022 година по описа на РУ – Свиленград, преписка с вх.№ 5107/2022 година по описа на Районна прокуратура – Хасково, Мария Кирилова – Заместник Районен прокурор на Районна прокуратура – Хасково, повдига обвинение на Н. Г. И., родена на ***** година в град Свиленград, област Хасково, ромка, българска гражданка, живуща в град Свиленград, ул. „Обединение” № 1, област Хасково, без образование, но може да полага подпис, неомъжена, ЕГН *****, неосъждана – реабилитирана по право, з а това, че в периода 01.11.2022 година - 04.11.2022 година в град Свиленград, област Хасково, с цел да набави за себе си имотна облага придобила и спомогнала да бъдат отчуждени чужди движими вещи – пари: 30 лв. и 60 евро с легова равностойност 117.35 лв. и златни накити от 14 карата: чифт златни обеци с тегло 7.20 грама, гривна с тегло 10 грама, пръстен с тегло 5 грама, гривна с тегло 2 грама, колие с тегло 2 грама, колие с тегло 1 грам и синджир с медальон с тегло 15 грама, всичко на обща стойност 3 105.35 лв., собственост на А. З. А. и И. Д. Д., двамата от град Свиленград, област Хасково, за които предполагала, че са придобити от друго - малолетната К.И.М. с ЕГН ***** от град Свиленград, област Хасково, чрез престъплението кражба - престъпление по чл. 215, ал. 1 от НК.

В съдебно заседание подсъдимият Н. Г. И. и служебния ѝ защитник – адвокат П. К., заявяват, че признават изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на ОА, като дават съгласието си в хода на съдебното следствие да не се събират доказателства за тези факти. Молят за определяне на минимално по размер наказание „Лишаване от свобода” при наличието на смекчаващи вината обстоятелства.

В последната си дума подсъдимият И. моли да ѝ бъде наложено минимално по размер наказание „Лишаване от свобода”, което да не изтърпи ефективно. Изразява съжалението си по отношение на случилото се и искрено се разкайва.

Участващият в съдебно заседание пред Районен съд – Свиленград Прокурор М. С. в хода на съдебните прения поддържа обвинението, така както е предявено с ОА. Изразява становище същото да е безспорно доказано от обективна и субективна страна по отношение на подсъдимия И., при изцяло потвърдена фактическата обстановка от събраните доказателства в хода на процеса, както и установени съставомерните – обективен и субективен, признаци на вмененото престъпление по възведената правна квалификация, така също и неговото извършване и авторството му в лицето на подсъдимия И.. Поради това, Прокурорът пледира за признаването ѝ за

виновна и осъждането ѝ, като ѝ бъде наложено предвиденото в чл. 215, ал. 1 от НК наказание около минималния размер, което да се индивидуализира при условията на чл. 54 от НК с редукцията, предвидена в чл. 58а от НК и като се приложи разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК за срок от 3 години. Сочи, че подсъдимият И. следва да бъде осъден да заплати направените по делото разноски; както и че вещественото доказателство – диск, следва да остане приложен по делото.

Производството в съдебната си фаза протече по реда на диференцираната процедура на глава XXVII от НПК – съкратено съдебно следствие в хипотезата на чл. 371, т. 2 от НПК, при изрично изразено съгласие от подсъдимия И. и нейния защитник в открито съдебно заседание, след разпоредено от Съда предварително изслушване на страните на основание чл. 370, ал. 1 от НПК. Поради това разглеждането на делото по посочения особен процесуален ред се явява процесуално допустимо, с оглед наличие на предпоставките по чл. 370 от НПК и изрично изразено съгласие от привлечения подсъдим, като същото и Съдът е уважил, след изслушването на страните, постановявайки нарочен Съдебен акт за провеждане на съкратено съдебно следствие във фактически състав на цялостно признание на фактите от обстоятелствената част от ОА, без да събират доказателства тях. Т.е. на основание чл. 372, ал. 4, вр.чл. 371, т. 2 от НПК, Съдът, след като взе предвид, че самопризнанията на подсъдимия И. се подкрепят от събраните в ДП доказателства, с Определение обяви, че ще ползва самопризнанията, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на ОА.

Съдът, обвързан от процесуалната норма на чл. 373, ал. 3 от НПК, обсъждайки направеното от подсъдимия И. индивидуално самопризнание в хипотезата на чл. 372, ал. 4, вр.чл. 371, т. 2 от НПК - пълно признание на всички факти от обстоятелствената част на ОА, приема за установено от фактическа страна, следното, така както и се твърди в същия:

Видно от приложената актуална Справка за съдимост с рег.№ 230727005000337187 от 27.07.2023 година, издадена от Бюро съдимост при Районен съд - Свиленград, подсъдимият Н. И. е осъждана, но е реабилитирана.

Видно от приложената в кориците на ДП Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, подсъдимият И. няма доходи и не притежава недвижими имоти и МПС.

Съгласно Характеристичната справка, изготвени от ПИ Д.Д., И. не е предизвиквала конфликти и скандали с живущите в района, в добри отношения е със съседите си, няма данни да контактува с криминалнопроявени лица, не е нарушавала обществения ред, има съдебна и криминалистична регистрации, не се издирва, няма наложени забрани за напускане на пределите на страната, няма данни да употребява алкохол и други упойващи вещества и има налагани административни наказания.

Малолетната К.И.М. (на 12 години) живее с баща си – свидетеля И. Д.М. и баба си – свидетеля Р.Г.М. на ул ица „*****” № 21 в град Свиленград, област Хасково, тъй като родителите ѝ са разделени. Често посещава дома на подсъдимия Н. Г. И., която е нейна баба по майчина линия. И. живее сама в къща, находяща се на ул ица „Обединение” № 1 в град Свиленград, област Хасково. Къщата, в която живее свидетелят К.М. е зад дома на пострадалите - свидетелите А. З. А. и И. Д. Д., които имат две деца. Свидателят К. М. често отива в двора на тяхната къщата и си играе с техните деца. Пострадалите имат магазин, в който работят и когато ги няма, оставят ключа за къщата на перваза на прозореца в дясно от входната врата, за който знае свидетелят К. М..

Свидателят А. А. държи в едно чекмедже в спалнята на къщата им шарена плетена чантичка с цип, в която съхранява семейните им златни накити, а именно: процесните такива. В чантичката държи и евро монети на обща стойност 60 евро. В същото чекмедже държи и портмоне с пари, като към началото на ноември 2022 година в него има 60 лв.

На 01.11.2022 година свидетелите А. и Д. са на работа и в дома им няма никой. Свидателят К. М. решава да използва момента и да влезне в дома им, за да открадне нещо. С ключа, който е на перваза на прозореца, отключва входната врата и влиза в къщата. В спалнята в едно от чекмеджетата намира чантичката с ципа, в която са семейните златни накити и евро монетите и я взема, като си мисли, че в нея има пари. В същото чекмедже намира и портмонето с парите и от него взема 30 лв., след което излиза от къщата като заключва врата. Отива направо в дома на баба си – подсъдимия Н. Г. И. и ѝ дала откраднатата чантичка. И. я отваря и вижда, че в нея са процесните златни онакити, а също така и евро монети. К. М. обяснява на баба си, че накитите са ѝ подарък от приятелката на баща ѝ. Още като вижда торбичката със златните накити И. я навежда на мисълта, че внучка ѝ е придобила описаните по-горе вещи, чрез престъпление, и предполага, че това престъпление е именно кражба. Въпреки това решава да продаде откраднатите вещи и да реализира печалба за своя сметка.

На следващия ден И. отива в златарския магазин, находящ се на булевард „България” № 86 в град Свиленград, в който работи свидетеля З.Г.Д. и му показва една златна обица като го пита колко ще струва да ѝ направи още една такава. Д. ѝ обяснява, че не може само една обица да се изработи, а трябва да са чифт, след което И. си тръгва. Отива отново в магазина, но освен златната обица, носи и златна гривна с емблема на марката „Мерцедес”, златна гривна, наподобяваща конец, състояща се от златни кръгли елементи, златен пръстен с емблема на марката „Мерцедес” и три златни парички, част от колие. Показва златото на Д. и го пита дали ще стигне за изработката на една обица. След като претегля накитите, Д. ѝ обяснява, че златото е в повече и ако иска да се изработи само една обица, ще трябва да ѝ върне пари. Когато разбрала на каква цена ще ѝ бъде изкупено златото, И. остава разочарована и си тръгва от магазина.

И. все пак решава да продаде златните накити, за да може да реализира печалба за себе си и на 03.11.2022 година отново отива в златарския магазин и отново показва златните накити с намерение да ги продаде. Д. я съветва да не продава пръстена и гривната с топчетата, защото като ги изчисти цената им щяла да падне много ниско. И. се доверява на Д. и му продава единствено златната гривна, на която има емблема на марката „Мерцедес“, обичата и трите парички, част от колие. Златните накити са с общо тегло 15.61 грама, за които Д. плаща сумата от 905 лв. За изплатена сумата съставя Разходен касов ордер от същата дата на името на Н. Г. И..

На 04.11.2022 година И. отново отива в златарския магазин и продава на Д. златния пръстен и златна гривна, наподобяваща конец, състояща се от 9 броя златни кръгли елемента, които са с общо тегло 2.63 грама (чисто злато) за сумата от 152.60 лв. За изплатена сумата Д. съставя Разходен касов ордер от 04.11.2022 година на името на Н. Г. И..

На 09.11.2022 година около 16.30 часа свидетелят А. А. влиза в спалнята на къщата си, за да вземе пари от портмонето, което държи в чекмеджето. Когато отваря портмонето вижда, че от сумата от 60 лв. липсват 30 лв. По тази причина решава да провери златните накити дали са на местото си. Започва да търси чантичката, в която държи семейните накити, но не успява да я намери. Обажда се мъжа, с който живее на семейни начала – свидетеля И. Д. Д., да попита дали той не е взел парите и накитите, но той отрича. Двамата веднага тръгват да обикалят заложените къщи, за да намерят златото си, но повечето са затворени. Отиват до златарския магазин на свидетеля Д., на който отпреди са клиенти и го питат дали някой не му е продавал злато. Д. започва да показва на А. и Д. различни пакетчета със златни накити и в едно от тях двамата разпознават част от липсващите им накити, които вече са раздробени. Д. показва Разходните касови ордери, които е изготвил при закупуването на златото и тогава пострадалите прочитат името на И.. А. и Д. много добре познават И., като им е известно, че внучката ѝ К.М. крадяла в махалата. Пострадалите намерат малолетната М. на площадката в ромския квартал и я питат кога е взела от дома им златните накити и къде е другото злато, като малко след това при тях идва и И.. Малолетната М. и подсъдимият И. първоначално отричат да имат нещо общо със златото на пострадалите, но малко след това И. им признава, че е продала само част от златните им накити в златарския магазин, като обяснява, че за тях е получила сумата от 600 лв. Свидетелите Д. и А. водят И. и малолетна М. в златарския магазин, където свидетелят Д. веднага разпознава И. като лицето, което му е продал о златните накити и обяснява, че е идвала общо три пъти. Едва тогава малолетната М. признава, че тя е влезнала в дома им и е откраднала чантичката със златните накити и монетите в нея, след което ги дала на баба си – подсъдимия И.. Отрича да е взела 30 лв. от другото портмоне. За случилото се И. Д. подава сигнал в РУ - Свиленград, чрез обаждане на телефон 112, а малко по-късно отива заедно с жената, с която живее на семейни начала, малолетната М., подсъдимия И. и свидетеля Д. в

Полицията. Свидетелят Георги Тасков Божинов - Полицай в РУ - Свиленград провежда беседа с всеки един от тях. Малолетната М. разказва подробно пред свидетеля Божинов от къде и как е откраднала златните накити, след което ги дала на баба си, на която споделила, че приятелката на баща ѝ ги дала. И. обяснява на свидетеля Божинов, че за произхода на златните накити внучка ѝ К. казала, че някаква жена на улицата ѝ ги дала. За установяване на останалата част от липсващите златните накити Божинов извършва проверка по реда на чл. 83 от ЗМВР в жилището на И. и в жилището на малолетната М., но не са намерени, за което са изготвени съответните Протоколи от дата 09.11.2022 година.

Част от процесните вещи - златни бижута и златни изделия, под формата на материал (разрязани), а именно: 1 брой златна обеца с тегло 3.60 грама, централен елемент от гривна, на който е изобразена марката „Мерцедес” с тегло 3.97 грама, 3 броя елементи от гривна от бяло и жълто злато с общо тегло 6.54 грама, 7 броя елементи от пръстен с общо тегло 2.26 грама, 9 броя кръгли елементи с общо тегло 0.94 грама, 2 броя кръгли медальони всеки с тегло от по 0.27 грама и 1 брой кръгъл медальон с тегло 0.38 грама, които са били продадени от И. в златарския магазин, са предадени по ДП от свидетеля Д. и приобщени като веществени доказателства по делото с Протокол за доброволно предаване от 09.11.2022 година. В хода на разследването на 15.02.2023 година с Постановление на Прокурор от Районна прокуратура - Хасково са върнати на един от собствениците им – свидетеля А. З. А..

Назначената по делото Оценъчна експертиза установява, че стойността на вещите - предмет на престъплението, възлиза на сумата от общо 2 958 лв. За нуждите на експертизите вещото лице е ползвало метода на пазарната стойност към дата 01.11.2022 година.

Назначената по делото Оценъчна експертиза установява, че стойността на шарена платнена плетена чантичка, възлиза на сумата от 25 лв., но за нея няма повдигнато обвинение.

Видно от заключението на назначената Криминалистична експертиза, подписите в графа „Получил сумата” в Разходните касови ордери не са на подсъдимия И., но това не променя изводите на Съда предвид наличните доказателства относно виновността на Н. И..

По делото се извършени множество процесуално-следствени действия: назначени са и са извършени Оценъчни и Криминалистична експертизи, оглед на веществени доказателства, извършени са разпити на множество свидетели, хпиобщени са документи и т.н.

В хода на ДП подсъдимият Н. Г. И. не се признава за виновна. В съдебната фаза се признава за виновна по така предявеното ѝ обвинение.

Събирането и проверката на доказателствените средства се извърши по реда и при условията на чл. 371, т. 2, вр.чл. 373, ал. 3 от НПК.

Изведената въз основа на тях фактическа обстановка, която Съдът изложи, е безспорно и несъмнено установена, за което се цениха направените в съдебно заседание самопризнания от подсъдимия И., подкрепени от приложените към ДП и приобщени по надлежния ред - чл. 283, вр.чл. 373 от НПК писмени доказателства и доказателствени средства, както и гласните доказателства – свидетелски показания. Писмените доказателствени източници, ценени от Съда, включват: Докладни записки, Протоколи за извършена проверка в помещение, Протоколи за доброволно предаване, Разходни касови ордери, Протокол за оглед на веществени доказателства, ведно с Фотоалбум, Постановление за връщане на веществени доказателства, Разписка, Социален доклад, заключения по Оценъчните и Криминалистичната експертизи, Справки за съдимост, ведно с Бюлетин и Писма, Характеристична справка, Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние и др., приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл. 283 от НПК. Кръгът на гласните доказателства, обхваща показанията на свидетелите, разпитани в хода на ДП, а именно: А. З. А., И. Д. Д., З.Г.Д., К.И.М., Г.Т.Б., И. Д.М., А.М.Ш., Д.М.М. и Р.Г.М., всички те материализирани в съответни Протоколи за разпит на свидетели. Същите Съдът кредитира изцяло с доверие, поради липсата на противоречия в тях, систематиката им, корелацията и взаимното им допълване, подкрепени и от данните, съдържащи се в писмените доказателствени източници, така и с оглед начина на формирането им. Разпитаните свидетели (изключая пострадалите лица) са трети лица, незаинтересовани от изхода на делото. Липсват индиции за предубедеността на полицейските служители, които само поради това си качество, макар и обективно обстоятелство, в единствената си даденост не може да обоснове съображение за тяхната заинтересованост. Още повече, след като от данните по делото не се установява свидетелите – полицейски служители, да са се намирали в някакви отношения с подсъдимия И., поради което да целят увреждането ѝ, като ѝ припишат престъпление, което не е извършила. Описаната фактическа обстановка относно времето, мястото, механизмът на изпълнителното деяние, както и неговото авторство са доказани пряко от направеното самопризнание на подсъдимия И. по чл. 371, т. 2 от НПК, което се подкрепя от доказателствата, събрани на ДП и надлежно приобщени към делото по реда на чл. 283 от НПК, а именно: показанията на свидетелите, Протокол за оглед на веществени доказателства, ведно с Албум и Протоколи за доброволно предаване, както и от Заключението на назначената и изготвена Оценъчна експертиза.

Съдът възприе като достоверни и изчерпателни показанията на свидетелите А. З. А. и И. Д. Д., макар и същите да се явяват пострадали от деянието, тъй като това a priori не е индичия за недостоверността на твърденията им. Фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК могат да бъдат установени с всички допустими доказателствени средства, като нито едно от тях не се ползва с предварително

определена доказателствена сила. Показанията на пострадалите лица са важен източник на преки доказателства и не могат да бъдат игнорирани само поради евентуалната им заинтересованост от изхода на делото. Настоящият състав кредитира показанията на пострадалите лица като обективни, безпристрастни и логически последователни. Същите излагат точно и конкретно, обстоятелствата около инцидента, ко йто описват изчерпателно. Не е налице индигия за недостоверност на показанията им.

Гореизложената фактическа обстановка се установява и от вещественото доказателство – диск, предявен в хода на съдебното следствие по реда на чл. 284 от НПК.

Що се отнася до писмените доказателства, те не се оспориха по своето съдържание и/или истинността им, не се констатираха от Съда и техни недостатъци от външна, формална страна на документите, поради което те се кредитираха за достоверни. А онези от тях, представляващи официални документи и/или доказателствени средства по смисъла на НПК за извършените процесуално-следствени действия – огледи и експертизи, съответно имат необходимите реквизити, съставени са от компетентни органи и по предвидения процесуален ред, в този смисъл същите са редовни и годни такива, валидно удостоверяващи ги. Частните документи, също не се оспориха по своето съдържание и следва да бъдат ценени относно възпроизведените факти в тяхното съдържание, доколкото и са относими и необходими за преценката на личността на подсъдимия И., от тук и релевантни за индивидуализацията на следващото се наказание.

Съдебният състав възприема изцяло и заключението по извършената от Валентина Димитрова Димитрова Оценъчна експертиза. Заключението е извършено от тещо лице – специалист с необходимата квалификация и знания, включен в Списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица от Комисията по чл. 401, ал. 1 от Закона за съдебната власт за 2022 година за съдебния район на Окръжен съд – Хасково и на Административен съд – Хасково, липсват индигии за предубеденост, а от формална страна изготвеното писмено заключение обективира необходимите данни, ползвани за извършената оценка и фактически констатации, поради което се явява обосновано и аргументирано, в съответствие и кореспондиращо с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за неговата правилност. Липсват и обратни доказателства, опровергаващи констатациите и заключението на вещото лице, поради това Съдът намира за обоснована, аргументирана и правилна експертизата и ползва същата при формирането на фактическите и правните си изводи. Възприетата по-горе фактическа обстановка, е в синхрон със заключението на вещото лице Валентина Димитрова Димитрова, което бе прието без възражения от страните.

По силата на [чл. 17 от Закона за Националната система за спешни повиквания с ЕЕН 112](#), данните от Регистъра на националния спешен телефон

112 са веществени доказателствени средства. В случая от съдържащите се в представения компактдиск от МВР, Дирекция „Национална система 112 МВР“, „Районен център 112 – Кърджали“ един аудиозапис във формата на звуков файл и един файл със заснето изображение на Регистрационния картон, става ясно, че свидетелят Д. се е обадил на спешния телефон, за да съобщи за извършената кражба на златни накити.

Доказателствата, приобщени по делото, включително и гласните, са събрани по съответния ред, условия и в съответната форма. Същите са безпротиворечиви, логични, взаимно кореспондиращи и допълващи се, поради което Съдът ги кредитира изцяло. Липсват противоречия, които да налагат, обсъждането им от Съда, извън вече изложения аргумент за безпротиворечивостта им. Поради изложеното и Съдът прие, че направените от страна на подсъдимия И. признания относно всички релевантни факти по обвинението, кореспондират и се подкрепят от събраните безпротиворечиви доказателства, като на основание императивната разпоредба на чл. 373, ал. 2 и ал. 3 от НПК, ползва тези самопризнания за изграждането на фактически и правни изводи при постановяване на Присъдата.

В случая няма спор по фактите.

Няма спор и по дадената правна квалификация на деянието на подсъдимия И..

При така изяснената фактическа обстановка и установените факти, изведени в хипотезата на чл. 373, ал. 3 от НПК, Съдебният състав достигна до единствено възможния и несъмнен извод, че с действията си подсъдимият Н. Г. И. е осъществила със тава на престъплението по чл. 215, ал. 1 от НК.

Както вече бе посочено съвкупната преценка на установените по делото факти, изведени въз основа на анализа на събраните доказателства по делото, обосновава категорично правно съждение, да е доказано извършването на престъплението - предмет на обвинението и неговото авторство. С деянието си подсъдимият Н. Г. И. е осъществила, както от обективна, така и от субективна страна, престъпния състав по чл. 215, ал. 1 от НК.

От обективна страна – в периода 01.11.2022 година - 04.11.2022 година в град Свиленград, област Хасково, с цел да набави за себе си имотна облага Н. Г. И. придобила и спомогнала да бъдат отчуждени чужди движими вещи – пари: 30 лв. и 60 евро с левова равностойност 117.35 лв. и златни накити от 14 карата: чифт златни обеци с тегло 7.20 грама, гривна с тегло 10 грама, пръстен с тегло 5 грама, гривна с тегло 2 грама, колие с тегло 2 грама, колие с тегло 1 грам и синджир с медальон с тегло 15 грама, всичко на обща стойност 3 105.35 лв., собственост на А. З. А. и И. Д. Д., двамата от град Свиленград, област Хасково, за които предполагала, че са придобити от друго - малолетната К.И.М. с ЕГН ***** от град Свиленград, област

Хасково, чрез престъплението кражба. Т.е. през инкриминирания период И. чрез своите действия е придобила - установила е трайна фактическа власт върху златните накити и парите, след което е спомогнала да бъдат отчуждени, като е продала откраднатите от внучката ѝ златни накити на свидетеля Д. в златарския магазин. Налице е била и специалната цел, а именно: да набави за себе си имотна облага. Спомогайки за отчуждаване на златните накити, собствениците им са били лишени от възможността за упражняват владение върху тях.

Субект може да е само лице, което не е участвало в предходното престъпление кражба, като в този ред на мисли И. е годен субект.

От субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, хипотеза първа от НК. Подсъдимият И. е разбирала свойството и значението на извършеното от нея и е могла да ръководи постъпките си. Съзнавала е общественотоопасния характер на деянието си, предвиждала е неговите последици и от волева страна е целяла тяхното настъпване. Била е с ясното съзнание, че продаваните от нея златни накити не са нейна собственост, но въпреки това с цел да набави за себе си имотна облага е придобила и спомогнала да бъдат отчуждени чрез продажбата им. Т.е. тези действия показват, че в съзнанието на И. са били оформени представи за това, че вещите принадлежат другиму, че са придобити от малолетната К.М. чрез престъплението „кражба“, както и наличието на специалната цел: набавяне за самата нея на имотна облага. В този ред на мисли следва да се посочи, че както теорията, така и съдебната практика са категорични, че умисълът не се изключва дори когато деецът не знае за способа на придобиване на вещта – чрез престъпление или общественотоопасно деяние, като е необходимо и достатъчно той само да предполага, че вещта е била придобита по такъв начин, като в случая - И. е предполагала, че инкриминираните вещи са придобити от малолетната ѝ внучка чрез престъплението „кражба“. Касае се за предположение – предварително заключение за това, че вещите вече са били предмет на друго престъпление, макар и не с пълна увереност, като не е необходимо деецът да съзнава вида на това престъпление (извършеното). В момента, в който И. е видяла, че в торбичката има златни накити е предположила, че нямам как да са били дадени на внучката ѝ от когото и да било, предвид количеството им, вида им и стойността им. Отделно от това на самата И. и е било известно, че внучка ѝ е склонна да извършва такива противоправни деяния.

Подсъдимият Н. Г. И. е родена на ***** година в град Свиленград, област Хасково, с ЕГН *****. Българска гражданка е от ромски произход. Живее в град Свиленград, ул. „Обединение“ № 1, област Хасково. Без образование е, но може да полага подпис. Не е омъжена. Осъждана е, но е реабилитирана преди датата на процесното деяние. Трайно безработна е.

При определяне вида и размера на наказанието, Съдът се съобрази с

двата основни принципа на наказателноправната ни система, а именно: принципът на законоустановеност и принципът на индивидуализация на наложеното наказание.

Съгласно първия принцип на наказателноправната ни система за извършеното от подсъдимия Н. И. престъпление в специалния текст на чл. 215, ал. 1 от НК се предвижда наказание „Лишаване от свобода” за срок от 1 година до 6 години. Съставът на престъплението има специален минимум, непозволяващ замяната на наказанието „Лишаване от свобода” с друг вид наказание.

При индивидуализацията и конкретизацията на наказателната отговорност на подсъдимия И., Съдът се съобрази с обществената опасност на деянието и дееца, мотивите за извършване на престъплението, степента и формата на вината, както и всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства по смисъла на закона. Съдът взе предвид като смекчаващи вината обстоятелства добросъвестното процесуално поведение в съдебната фаза и на фазата на ДП, с признанията си, направени пред настоящия Съдебен състав на практика изразява и своята критичност към противоправното си поведение, което смекчава вината ѝ, тежкото ѝ финансово и социално състояние, изразеното съжаление и искрено разкаяние, чистото съдебно минало, част от вещите са върнати и сравнително добрите характеристични данни; а като отегчаващи вината обстоятелства се отчетоха стремежът за облагодетелствуване по незаконен начин - желанието да се сдобие с материални блага, респ. парични средства, без полагане на труд и високата стойност на предмета на престъплението (сравнено с минималната работна заплата за страната за 2022 година в размер на 710 лв. съгласно ПМС № 37/24.03.2022 година). Следва да се отчете и следното обстоятелство – образователното ѝ ниво не може да се свърже с очаквания за трайна заетост.

Обществената опасност на деянието и на дееца И. не са завишени в сравнение с други подобни случаи.

Причини за извършване на престъплението са ниското правно съзнание и култура на подсъдимия И., недобрия ѝ социален статус и незачитането на установения в страната правен режим и неприкосновеността на собствеността на физическите лица, както и липсата на доходи.

Делото протече по реда на съкратеното съдебно следствие и следователно наказанието на подсъдимия И. следва да се определи по чл. 58а, ал. 1 от НК – най-напред по общите правила и след това да се намали с една трета. Така изброените по-горе смекчаващи отговорността обстоятелства обаче не са многобройни, нито пък някое от тях е изключително, за да обоснове приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК.

С оглед на така коментираните обстоятелства, имащи значение за размера на отговорността, както и предвид разпоредбата на чл. 373, ал. 2 от НПК относно задължителното приложение на чл. 58а от НК, при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, при незавишена обществена

опасност на деянието и такава на дееца И., Съдът постанови Присъдата си, с която призна подсъдимият Н. Г. И. за виновна за престъплението по чл. 215, ал. 1 от НК и й наложи справедливо наказание при условията на чл. 54, ал. 1 от НК в минимален размер, а именно: „Лишаване от свобода” за срок от 1 година, като на основание чл. 58а, ал. 1 от НК намали размера на това наказание с една трета и определи окончателния размер на наказанието „Лишаване от свобода” в размер на 8 месеца, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК отложи изпълнението на наложеното наказание „Лишаване от свобода” за срок от 3 години, считано от влизане в сила на Присъдата, тъй като наложеното наказание е до 3 години, лицето не е осъждано към датата на деянието на „Лишаване от свобода” за престъпление от общ характер (реабилитирано е) и за постигане на целите на наказанието и за поправянето на подсъдимия И. не е необходимо да изтърпи наказанието ефективно.

Както вече бе посочено, Съдът в настоящия си състав намира, че не са налице предпоставките за налагане на наказание при условията на чл. 58а, ал. 4, вр.чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, за да преценява дали приложението му е по-благоприятно за дееца, тъй като не са налице многобройни или изключителни смекчаващи вината обстоятелства, когато и най-лекото предвидено в чл. 215, ал. 1 от НК наказание („Лишаване от свобода” в размер от 1 година до 6 години), ще бъде несъразмерно тежко, предвид факта, че И. има налагани административни наказания.

Така индивидуализираното наказание ще въздейства в достатъчна степен върху личността на И. като предизвика положителни промени в съзнанието ѝ и я мотивира към правомерно поведение в бъдеще, без с тази по-малка по обем принуда да се намалява ефективността на наказателната репресия, съответна на целите на индивидуалната превенция. В случая наказанието би допринесло със своята неизбежност, а не толкова със строгостта си, като с него Н. И. ще бъде предупредена, че подобно поведение не може да бъде толерирано, а само наказвано, едновременно с което ще ѝ даде възможност да преосмисли напълно извършеното деяние. Съдът се надява с това да се повиши чувството ѝ за отговорност и гражданско правосъзнание, за да не допуска занапред подобни престъпления. От друга страна индивидуализирано така по вид и размер, наложеното наказание, Съдът прецени за необходимо, достатъчно и справедливо за постигане целите на наказателната репресия, дефинирани в чл. 36 от НК, а именно: да се въздействува възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

Относно веществените доказателства:

Оптичният диск, изпратен от Дирекция „Национална системва 112”, следва да остане приложен по делото и след изтичане срока на съхраняването му да бъде унищожен.

Относно разноските:

По предявеното обвинение, подсъдимият И. бе призната за виновна, като при този изход на наказателното дело и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, Съдът я осъди да заплати направените по делото разноски по Републиканския бюджет, този на МВР – сумата от общо 336.31 лв., разноски от ДП за извършени Оценъчна (, изготвена от вещото лизе Валентина

Димитрова Димитрова) и Криминалистична (, изготвена от вещото лице Боян Илиев Горчев) експертизи (276.90 лв. и 59.41 лв.), вносими по сметка на ОДМВР – Хасково, и по Бюджета на съдебната власт – държавна такса – по 5 лв. в случай на служебно издаване на Изпълнителен лист, вносими по сметката на Районен съд – Свиленград.

Следва направените по делото разноси за Оценъчна експертиза, изготвена от вещото лице Огнян Бюлбюлев, в размер на 63.90 лв., да останат за сметка на органа на ДП, тъй като по отношение на оценявания предмет няма повдигнато обвинение.

Мотивиран от гореизложеното Съдът постанови Присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

(Кремена Стамболиева)